Td 019_15

’Νταν ήμ’να νιος κι τσουρμπατζής και όριζα τη χώρα
έκατσα και λογάριασα τι δόσιμο να ρίξω
ρίχνω τους άρχουντις ’κατό και τ’ς αφτωχοί διακόσια
τη χήρα την κακόιμοιρη τη ρίχνω πεντακόσια
κι κείν’ η καημέν’ σαν τ’ άκουσε πολύ την κακουφάν’κι
κι τα παπούτσα τ’ς έβανε στ’ αμπέλι τ’ς κατιβαίνει
τρυγύρου γύρου το ’φερνε στη μέση πάει κι στάθ’κι
κι αρχίνισε να τραγουδάει κι αρχίνισε να κλαίει.
Αμπέλι μου παλιάμπελο παλιό και ζαμανίσιο
πουλλές φουρές σε δούλεψα μι γέλια μι τραγούδια
κι τώρα για το δώσιμο θέλω να σε πουλήσω.
Μη με πουλάς ν αρχόντισσα μ’ και μη με παζαρεύεις
βάλε τους νιους να μι σκάψουν γερόντ’ να μι κλαδέψουν
κι βάλε τα βαρέλια σου κρασί να στα γιμίσω
για να πληρώσ’ς το χρέος σου και το βαρύ το βόρτσι σ’.